

ствѣ (кой-то докарватъ огонь): вмѣсто оубо да нахранимъ тѣло-то, и да испжанимъ катадневни-тѣ испжраніѣ-та, оумножавамы бжтрешно-то си поврѣждане съ безмѣрно-то сѹпотревлѣніе на раздражителни-тѣ. Окога подиръ таково сѹбѣдване, или вѣчеранье оугаждамы єдинъ огонь като трѣска.

Оноба кое-то докарва по много смѹщеніе є зашто то искѹство-то на готварь-жтъ ны подканиж окога да идѣмъ по много отъ коако-то трѣба, най много збжрквамы кога-то называвамы ищахъ оноба, кое-то не є дрого нищо, освѣнь лакомотво: въ тѣж погрѣшкж нищо дрого не є доволно да ны фжран, освѣнь готварско-то хждожество, и кой-то испадни въ тѣж погрѣшкж най сѣтнѣ забира да не познава вѣки коако є нждно да идѣ.

На готвари-тѣ най пѣрвыи-жтъ трѹдъ є да измыслатъ нѣви готвеніѣ на истіе-та съ най ажайпски-тѣ сочиненіѣ-та, и кой-то съ най противи на єстество-то. Отъ това слѣдсва чи истіе-та кой-то отъ само себе си не вредятъ совѣмъ, ставатъ вредителни кога-то съ расмѣсятъ съ много рѣзни дрги нѣща. Гладко-то и горчиво-то не съ вредителни кога-то съ идятъ по вашка, но кога-то съ идятъ смѣени могатъ да повредятъ. Иица-та, млѣко-то, масло-то и брашно-то кога-то съ идятъ єдно по єдно лѣсно съ смѣлатъ, но кога-то отъ сички-тѣ направимъ єдинъ млинъ, баклабж, вжрѣж стомѣхж-жтъ тогава трѣба да съ мжчи твжрдѣ много за да ихъ смѣли. Мѣжемъ оубо да гвдѣмъ какво-то єдно правило, чи